

Aleksandra Cofta-Broniewska, J. Dąbrowska

Inowrocław - m.

Informator Archeologiczny : badania 2, 69-71

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

kości zwierzęce odkryto jamę osadnioną oraz grób zawierający dwa szkielety ludzkie wyposażone w ceramikę. W wykopie II w należącej tutaj warstwie kulturowej wystąpiła ceramika głównie kultury unietyckiej, kości zwierzęce oraz fragment kaloty ludzkiej. Rysująca się dopiero w całości płytka okrągła jama dostarczyła tylko kilku charakterystycznych ułamków ceramiki.

Przewiduje się kontynuację badań o charakterze wywiadowo-rozpoznawczym w okolicach Radłowie i Gostkowie mających na celu poznanie osadnictwa tego mikroregionu osadnionego.

GORY ŚWIĘTOKRZYSKIE /północny stok/

patrz okres paleolitu
i neolitu

GRODZISKO, pow. Olkusz

patrz okres neolitu

INOWROCŁAW - m.

Katedra Archeologii Pradziejowej i Wczesnośredniowiecznej Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu
Museum im. J. Kasprówicza
w Inowrocławiu

Badania prowadziła dr Aleksandra Cofta-Broniewska i mgr J. Dąbrowska. Finansowała MRN w Inowrocławiu. Pierwszy sezon badań. Osada z epoki brązu i okresu halstackiego.

W ramach prac archeologicznych /zapoczątkowanych w 1967 r./ mających na celu rekonstrukcję pradziejów Inowrocławia, przeprowadzono badania w zachodniej strefie miasta, na terenie Parku Solankowego. W 1911 r. krótkotrwałe prace prowadził tu Hilmar Kalliefe, stwierdzając istnienie osady kultury łużyckiej z późnej epoki brązu i z okresu halstaackiego oraz śladów nieokreślonego osadnictwa późniejszego. Badania ratunkowe A. Karpińskiej 1926 r. zlokalizowały w centrum parku cmentarzysko kultury wenedzkiej z okresu rzymskiego. W tegorocznych pracach ograniczyliśmy się do wykonania szeregu niedużych sondaży, które w ogólnych zarysach potwierdziły stwierdzenia H. Kalliefe'a.

Obszar strefy zdrojowej leży blisko centrum wzgórza inowrocławskiego. Osadników przyciągał tutaj dostatek wody pitnej i naturalna obronność. Południowa część strefy zdrojowej - na pód od ul. ZMP - stanowiła rozległe, płaskie wzniesienie w przeciwieństwie do części północnej - obniżonej, pokrytej mokradłami i niewielkimi zbiornikami wody. Od południa ku północy w ten podmokły teren wciskało się wąskie cyplowate wzniesienie. Odkryto na nim ślady kultur neolitycznych /puoharów lejkatych i ceramiki sznurowej/. Stała osadę na cyplu założyła jednak dopiero ludność kultury łużyckiej w IV i V okresie epoki brązu oraz w starszej epoce żelaza. W późniejszych okresach tradycje osadnicze kontynuowała ludność kultury wenedzkiej z tą tylko różnicą, że punkt ciężkości osadnictwa w ostatnim stuleciu p.n.e. i w pierwszych wiekach naszej ery, przesunął się, jak można przypuszczać, bliżej brzegów zbiorników wodnych.

Wyraźnym świadectwem długotrwałego i gęstego osadnictwa na tym terenie są bardzo liczne jamy różnej wielkości, zawartości i funkcji oraz warstwa kulturowa przesycona intensywnie materiałem zabytkowym - głównie ułamkami naczyń. Pozostały inwentarz nie jest ani obfity ani też charakterystyczny. Na uwagę jedynie zasługuje zespół zabytków

świadczących niesbicie o miejscowym odlewnictwie wyrobów brązowych: ułamki glinianych form do odlewu szpil, bransolet i naszyjników oraz mały gliniany osopik, używany przy wyrobie przedmiotów z pustą tulejką. Całość datować można najprawdopodobniej na koniec epoki brązu.

Z uwagi na wielofasowość osadnictwa i dla wyświetlenia szeregu niejasnych jeszcze kwestii, wskazane byłoby przeprowadzenie w rejonie Solanek systematycznych prac wykopaliskowych a przynajmniej wykonanie dalszych licznych sondaży.

IWANOWICE, pow. Miechów

patrz okres neolitu

JAKSICE, pow. Inowrocław

patrz okres halstański

JAWORZNO - m.

Katedra Archeologii Polski
Uniwersytetu Jagiellońskiego
w Krakowie

Badania prowadził doc. dr Marek Gedl. Finansowała MRN w Jaworznie. Trzeci sezon badań. Grodzisko z końca epoki brązu /kultura żużycka/ lub początków okresu halstańskiego.

Grodzisko w Jaworznie /st. 1/ położone jest na kulminacji wzniesienia zwanego "Grodzisko", na wschód od centrum miasta, ponad dzielnicą Bory. Podczas badań przeprowadzonych w latach poprzednich /1966-1967/ stwierdzono, że grodzisko otoczone było wałem sbudowanym z kamieni wapiennych. Natrafiono także na ułamki ceramiki, które można